

BÀI HỌC 9

BẰNG CHỨNG THUYẾT PHỤC NHẤT

CÂU GỐC: “Và, người nói điều đó chẳng phải tự mình, nhưng bởi làm thầy cả thượng phẩm đương niên, người nói tiên tri về Đức Chúa Jê-sus sẽ vì dân mà chết; và không những vì dân thôi, mà cũng để nhóm con cái Đức Chúa Trời đã tản lạc lại làm một đoàn” (Giăng 11:51, 52).

KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Giăng 11:51, 52; Ê-phê-sô 2:13-16; 2 Cô-rinh-tô 5:17-21; Ê-phê-sô 4:25-5:2; Rô-ma 14:1-6; Công vụ 1:14.*

Tuần trước, chúng ta đã nghiên cứu sự hiệp một được thể hiện qua một sứ điệp chung, tập trung vào Đức Chúa Giê-su là Đấng Cứu Thế và các lễ thật của Kinh Thánh được nhấn mạnh trong thời kỳ cuối cùng. Chúng ta là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm vì sứ điệp mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta và Ngài kêu gọi chúng ta phải truyền bá sứ điệp này cho thế gian.

Tuần này, chúng ta tập trung vào sự hiệp một có thể thấy rõ ràng trong đời sống hằng ngày của các Cơ Đốc nhân và sứ mạng của hội thánh. Theo Đức Chúa Giê-su, hội thánh không chỉ đơn giản rao truyền sứ điệp cứu rỗi và hòa giải của Đức Chúa Trời. Sự hiệp nhất của chính hội thánh cũng cần thiết cho sự hòa giải đó. Trong một thế giới được bao quanh bởi tội lỗi và sự phản nghịch, hội thánh như một nhân chứng có thể bày tỏ rõ ràng công việc cứu rỗi và quyền năng của Đấng Christ. Nếu không có sự hiệp nhất và đoàn kết của hội thánh trong sự làm chứng, thì quyền lực cứu rỗi của Thập tự giá sẽ khó có thể thấy rõ trong thế giới này. “Sự hiệp nhất với Đấng Christ thiết lập một mối liên hệ hiệp một với nhau. Sự hiệp nhất này là bằng chứng thuyết phục nhất cho thế giới, sự oai nghiêm và đặc tính của Đấng Christ, và quyền năng của Ngài để cắt đi tội lỗi.” – Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 1148.

1. DƯỚI THẬP TỰ GIÁ CỦA ĐỨC CHÚA GIÊ-SU

Giống như nhiều phước lành thiêng liêng khác mà Đức Chúa Trời ban cho dân sự Ngài, sự hiệp nhất của hội thánh cũng là một ơn của Đức Chúa Trời. Sự hiệp nhất không phải là một sáng kiến của con người qua những nỗ lực, việc làm tốt, và ý định của chúng ta. Theo căn bản, Đức Chúa Giê-su tạo ra sự hiệp nhất đó qua sự chết và sự sống lại của Ngài. Bởi đức tin, chúng ta tin vào sự chết và sự phục sinh của Ngài qua phép báp-têm và tha thứ tội lỗi của chúng ta, khi chúng ta có sự thông công chung, và khi chúng ta rao truyền sứ điệp ba thiên sứ cho thế giới, chúng ta hiệp nhất với Ngài và đoàn kết với nhau.

Đọc Giảng 11:51, 52 và Ê-phê-sô 1:7-10. Biện cố nào trong đời sống của Đức Chúa Giê-su là nền tảng của sự hiệp nhất giữa chúng ta với tư cách là Cơ Đốc Phục Lâm?

“Và, người nói điều đó chẳng phải tự mình, nhưng bởi làm thấy cả thượng phẩm đương niên, người nói tiên tri về Đức Chúa Jêsus sẽ vì dân mà chết; và không những vì dân thôï, mà cũng để nhóm con cái Đức Chúa Trời đã tản lạc lại làm một đoàn” (Giăng 11:51, 52). Thật lạ lùng khi Đức Chúa Trời dùng Cai-phe để giải thích ý nghĩa về sự chết của Đức Chúa Giê-su, mặc dù Cai-phe không biết mình đang nói gì trong việc lên án để giết Đức Chúa Giê-su. Ông ta cũng không có ý tưởng gì về lời tuyên bố sâu xa của mình. Cai-phe nghĩ rằng ông ta chỉ đưa ra một lời tuyên bố chính trị. Dù vậy, sứ đồ Giăng đã dùng lời đó để tiết lộ một lẽ thật căn bản về sự chết thay thế của Đức Chúa Giê-su dành cho tất cả những người trung thành của Đức Chúa Trời, một ngày nào đó sẽ “nhóm lại làm một đoàn.”

Bất cứ điều gì mà chúng ta là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm tin, bất kỳ sứ điệp nào chúng ta đơn phương rao truyền, nền tảng của sự hiệp nhất của chúng ta tồn tại trong sự chấp nhận chung của chúng ta về sự chết của Đấng Christ thay thế cho chúng ta.

Và, hơn nữa, chúng ta cũng kinh nghiệm sự hiệp nhất này trong Đấng Christ qua phép báp-têm. “Vì chúng anh em bởi tin Đức Chúa Jêsus Christ, nên hết thấy đều là con trai của Đức Chúa Trời. Và, anh em thấy đều chịu phép báp-têm trong Đấng Christ, đều mặc lấy Đấng Christ vậy” (Ga-la-ti 3:26, 27). Phép báp-têm là một sự liên kết khác mà tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm thường chia sẻ, vì phép đó tượng trưng cho đức tin của chúng ta trong Đấng Christ. Chúng ta có một Cha chung; do đó, chúng ta đều là con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Và chúng ta có một Đấng Cứu Thế chung và bởi sự chết và sự sống lại của Ngài mà chúng ta chịu phép báp-têm (Rô-ma 6:3, 4).

Bất kỳ sự khác biệt nào về văn hóa, xã hội, dân tộc và chính trị tồn tại giữa chúng ta là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm, tại sao đức tin chung của chúng ta trong Đức Chúa Giê-su vượt qua tất cả các sự chia rẽ như vậy?

2. CHỨC VỤ HÒA GIẢI

Thế giới của chúng ta chắc chắn có nhiều sự lộn xộn, rắc rối, chiến tranh và xung đột. Tất cả những yếu tố này ảnh hưởng đến đời sống cá nhân, cộng đồng và quốc gia. Đôi khi dường như cả cuộc đời của chúng ta đang bị xung đột. Nhưng sự bất ổn và rối loạn sẽ không chiếm ưu thế mãi mãi. Đức Chúa Trời đang có một sứ mạng đem lại sự hiệp nhất của vũ trụ. Trong khi tội lỗi đã dẫn đến sự bất hòa, chương trình vĩnh cửu của Đức Chúa Trời cho sự hòa giải đem lại sự hòa bình và toàn vẹn.

Trong Ê-phê-sô 2:13-16, sứ đồ Phao-lô đưa ra các nguyên tắc cho thấy Đấng Christ đã hành động như thế nào để đem lại hòa bình cho các tín đồ: qua sự chết của Ngài trên thập tự giá, Đức Chúa Giê-su đã làm cho cả người Do Thái và người Ngoại thành một dân và phá hủy các hàng rào về dân tộc và tôn giáo chia rẽ họ. Nếu Đấng Christ có thể làm điều này với người Do Thái và người Ngoại trong thế kỷ thứ nhất, thì Ngài có thể làm nhiều hơn thế nào để đánh đổ bất cứ hàng rào nào chia rẽ chủng tộc, văn hóa, và ngôn ngữ của con người trong hội thánh ngày nay?

Và từ điểm khởi đầu này, chúng ta có thể vượt ra thế giới.

Trong 2 Cô-rinh-tô 5:17-21, sứ đồ Phao-lô nói rằng trong Đấng Christ, chúng ta là những người dựng nên mới, hòa giải với Đức Chúa Trời. Vậy thì chức vụ của chúng ta trong thế giới này là gì? Chúng ta có thể tạo ra những khác biệt nào trong cộng đồng như một hội thánh hiệp nhất?

Là những người được dựng nên mới của Đức Chúa Trời, các tín đồ nhận một chức vụ quan trọng - một chức vụ hòa giải có ba phần. (1) Hội thánh của chúng ta gồm những tín đồ đã từng xa cách Đức Chúa Trời, nhưng nhờ ân điển cứu rỗi của sự hy sinh của Đấng Christ, bây giờ đã được Đức Thánh Linh kết hợp với Đức Chúa Trời. Là những người còn sót lại, chúng ta được kêu gọi để rao truyền sứ điệp cuối cùng cho thế giới. Chức vụ của chúng ta là mời những người vẫn còn xa cách Chúa để được hòa giải với Ngài và tham gia trong sứ mạng của chúng ta. (2) Hội thánh là dân của Đức Chúa Trời hòa giải với nhau. Để được hiệp nhất với Đấng Christ có nghĩa là chúng ta hiệp một với nhau. Đây không chỉ là một lý tưởng cao cả; nhưng là một thực tế có thể thấy được. Hòa giải với nhau, hòa bình và hòa hợp giữa các anh chị em, là một sự làm chứng không thể nhầm lẫn với thế giới rằng Đức Chúa Giê-su là Đấng Cứu Thế và Đấng Cứu Chuộc của chúng ta.

“Nếu các người yêu nhau, thì ấy là tại điều đó mà thiên hạ sẽ nhận biết các người là môn đồ ta” (Giăng 13:35). (3) Qua chức vụ hòa giải này, hội thánh nói với vũ trụ rằng chương trình cứu chuộc của Đức Chúa Trời là chân thật và có quyền lực. Cuộc chiến ác đấu tranh là về Đức Chúa Trời và bản tính của Ngài. Khi hội thánh hiệp một và hòa giải, vũ trụ nhận thấy sự khôn ngoan đời đời của Đức Chúa Trời được thể hiện (xem Ê-phê-sô 3:8-11).

3. SỰ HIỆP NHẤT THỰC TẾ

Năm 1902, Ellen G. White viết, “Đấng Christ sống đời sống của Ngài trên thế gian này thế nào, thì mỗi Cơ Đốc nhân đều phải như vậy. Ngài là tấm gương của chúng ta, không chỉ trong sự thánh khiết không tì vết của Ngài, mà còn trong sự kiên nhẫn, dịu dàng và tình tình thu phục lòng người của Ngài.” – Ellen G. White, trong *Signs of the Times*, ngày 16 tháng 7 năm 1902. Những lời này nhắc chúng ta nhớ đến lời khuyên của Phao-lô đối với người Phi-líp, “Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có” (Phi-líp 2:5).

Đọc Ê-phê-sô 4:25-5:2 và Cô-lô-se 3:1-17, và sau đó trả lời hai câu hỏi này: Trong những lãnh vực nào trong đời sống, chúng ta được mời để bày tỏ sự trung thành với Đức Chúa Giê-su? Làm thế nào chúng ta có thể là nhân chứng cho phúc âm của Đức Chúa Giê-su trong đời sống chúng ta?

Có nhiều đoạn Kinh Thánh khác mời các Cơ Đốc nhân theo gương của Đức Chúa Giê-su và làm những nhân chứng sống về ân điển của Đức Chúa Trời cho người khác. Chúng ta cũng được mời để đem lại phúc lợi cho người khác (Ma-thi-ơ 7:12); mang lấy gánh nặng cho nhau (Ga-la-ti 6:2); sống trong sự đơn giản và tập trung vào sự thiêng liêng nội tâm thay vì phô bày bề ngoài (Ma-thi-ơ 16:24-26; 1 Phi-e-rơ 3:3, 4); và sống lành mạnh (1 Cô-rinh-tô 10:31).

“Hỡi kẻ rất yêu dấu, anh em như người ở trọ, kẻ đi đường, tôi khuyên phải kiêng những điều xác thịt ưa thích, là điều chống trả với linh hồn. Phải ăn ở ngay lành giữa dân ngoại, hầu cho họ, là kẻ vẫn gièm chê anh em như người gian ác, đã thấy việc lành anh em, thì đến ngày Chúa thăm viếng, họ ngợi khen Đức Chúa Trời” (1 Phi-e-rơ 2:11, 12). Chúng ta có thường đánh giá thấp ảnh hưởng của bản tính Cơ Đốc nhân đối với những người quan sát chúng ta không? Sự kiên nhẫn thể hiện trong những khoảnh khắc khó chịu, một đời sống có kỷ luật giữa sự căng thẳng và mâu thuẫn, một tinh thần hiền lành để đáp lại những lời thiếu kiên nhẫn và khắc nghiệt, là những dấu hiệu của tinh thần Đức Chúa Giê-su mà chúng ta được kêu gọi để bắt chước. Khi các tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm cùng nhau làm chứng trong một thế giới hiểu sai về bản tính của Đức Chúa Trời, chúng ta trở thành một quyền lực tốt và cho sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

Là đại diện của Đấng Christ, các tín đồ không những chỉ có đời sống đạo đức mà còn quan tâm đến phúc lợi của người khác. Nếu kinh nghiệm tôn giáo của chúng ta là chân chính, thì sẽ bày tỏ ra và có ảnh hưởng trên thế giới. Một hội thánh hiệp nhất của các tín đồ bày tỏ bản tính của Đấng Christ cho thế giới sẽ là một nhân chứng mạnh mẽ.

Bạn làm chứng gì cho người khác? Điều gì người ta thấy trong cuộc đời của bạn sẽ làm cho họ muốn theo Đức Chúa Giê-su?

4. HIỆP MỘT GIỮA SỰ KHÁC BIỆT

Trong Rô-ma 14 và 15, sứ đồ Phao-lô nói về các vấn đề chia rẽ cách sâu xa hội thánh tại La Mã. Để giải quyết, ông mời người La Mã bày tỏ lòng khoan dung và kiên nhẫn đối với nhau và không chia rẽ hội thánh về những mối quan tâm này. Chúng ta có thể học được gì từ lời khuyên của Phao-lô?

Đọc Rô-ma 14:1-6. Những vấn đề lương tâm nào đã khiến các tín đồ hội thánh ở Rô-ma xét đoán và không thông công với nhau?

Rất có thể những vấn đề này liên quan đến các nghi lễ Do Thái. Theo Phao-lô, đây là “những tranh chấp về những điều nghi ngờ” (Rô-ma 14:1), cho thấy rằng đây không phải là vấn đề liên quan đến sự cứu rỗi nhưng là những ý kiến nên để tùy lương tâm cá nhân nhận định (Xem Rô-ma 14:5.).

Những tranh luận này trước tiên là về loại thực phẩm nào nên ăn. Việc ăn thịt thú vật bị cấm ở Lê-vi Ký 11 không phải là vấn đề Phao-lô nói đến ở đây. Không có bằng chứng nào cho thấy các Cơ Đốc nhân sơ khai bắt đầu ăn thịt heo hoặc những con vật ô uế khác trong thời của Phao-lô, và chúng ta biết rằng Phi-e-rơ không ăn bất cứ thức ăn nào như vậy (Công vụ 10:14). Ngoài ra, người yếu chỉ ăn rau (Rô-ma 14:2) và tranh luận cũng liên quan đến thức uống (Rô-ma 14:17, 21) cho thấy rằng mối quan tâm tập trung vào các nghi lễ. Điều này thì rõ ràng hơn nữa bởi chữ ô uế (koinos), được dùng trong Rô-ma 14:14. Chữ đó được dùng trong bản dịch tiếng Hy Lạp của Cựu Ước để chỉ những con vật không tinh khiết, chứ không phải là động vật ô uế của Lê-vi Ký 11. Dường như có một số người trong cộng đồng La Mã không tham gia bữa ăn thông công vì họ không tin rằng thức ăn được chuẩn bị đầy đủ hoặc được cúng cho thần tượng.

Cũng vậy về việc giữ một số ngày. Điều này không nói đến sự giữ ngày Sa-bát hằng tuần, vì chúng ta biết sứ đồ Phao-lô giữ ngày này thường xuyên (Công vụ 13:14; 16:13; 17:2). Đây có thể là nói đến những ngày lễ Do Thái khác nhau hoặc những ngày kiêng ăn. Ý định của Phao-lô trong những câu này là khuyên nên có lòng khoan dung đối với những người thành thật trong việc giữ các nghi thức này miễn là họ không nghĩ đó là một phương tiện cứu rỗi. Sự hiệp nhất giữa các Cơ Đốc nhân bày tỏ trong sự kiên nhẫn và chịu đựng khi chúng ta không luôn luôn đồng ý về các điểm, đặc biệt khi chúng không cần thiết đối với đức tin của chúng ta.

Trong lớp học, hãy đặt câu hỏi này: Có điều gì mà chúng ta tin và thực hành như tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm mà tất cả những ai tuyên bố là Cơ Đốc Phục Lâm không cần phải tin và tuân giữ?

5. HIỆP MỘT TRONG SỨ MẠNG

Tâm trạng của các môn đồ trong bữa Tiệc Thánh của Chúa trong Lu-ca 22:24 thật trái ngược với điều họ kinh nghiệm trước lễ Ngũ Tuần trong Công vụ 1:14 và 2:1, 46. Điều gì đã tạo nên sự khác biệt trong đời sống của họ?

Trong Công vụ 1:14 và 2:46, những chữ “đồng một ý” cũng có nghĩa là “hiệp lại với nhau.” Điều này là kết quả của việc họ ở cùng một nơi, cầu nguyện về việc thực hiện lời hứa của Đức Chúa Giê-su để ban cho họ Đức Thánh Linh.

Trong khi chờ đợi, thật dễ dàng để họ bắt đầu chỉ trích lẫn nhau. Một số người có thể vạch ra việc Phi-e-rơ đã chối Đức Chúa Giê-su (Giăng 18:15-18, 25-27) và Thô-ma nghi ngờ sự sống lại của Chúa (Giăng 20:25). Họ có thể nhớ đến lời yêu cầu của Giăng và Gia-cơ để nhận những địa vị cao nhất trong nước của Đức Chúa Trời (Mác 10:35-41), hoặc Ma-thi-ơ là một người thu thuế đáng ghét trước đây (Ma-thi-ơ 9:9).

Tuy nhiên, “những ngày chuẩn bị này là những ngày xét lòng mình cách sâu xa. Các môn đồ cảm nhận được nhu cầu thuộc linh của họ và than khóc với Chúa vì sự hiệp thông thánh thiện để thích hợp họ với công việc cứu linh hồn. Họ không xin một phước lành cho bản thân. Họ cảm nhận được gánh nặng của sự cứu rỗi các linh hồn. Họ ý thức rằng phúc âm phải rao truyền cho thế gian, và họ cầu xin quyền năng mà Đấng Christ đã hứa.” – Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 37.

Sự thông công giữa các môn đồ và những lời cầu nguyện sốt sắng đã chuẩn bị họ cho những kinh nghiệm quan trọng của Lễ Ngũ Tuần. Khi họ đến gần Chúa hơn và bỏ qua một bên những khác biệt cá nhân, các môn đồ đã được Đức Thánh Linh chuẩn bị để trở thành những nhân chứng dũng cảm và mạnh mẽ về sự sống lại của Đức Chúa Giê-su. Họ biết Đức Chúa Giê-su đã tha thứ cho những yếu đuối của họ, và điều này đã cho họ sự can đảm để tiến tới. Họ biết những gì Đức Chúa Giê-su đã làm cho họ. Họ biết lời hứa cứu rỗi trong Ngài, và do đó “tham vọng của các tín đồ là bày tỏ sự giống bản tính của Đấng Christ và làm việc để mở rộng nước của Ngài.” – Tr. 48. Không có gì ngạc nhiên khi Chúa có thể làm việc cách quyền phép qua họ. Thật là một bài học cho hội thánh chúng ta ngày nay.

Thật luôn luôn dễ dàng để thấy những điều sai trong đời sống của người khác. Làm thế nào chúng ta có thể học để bỏ qua những lỗi lầm của người khác, tất cả vì nguyên nhân lớn của việc làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời trong một hội thánh hiệp nhất?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Ellen G. White, “Unity in Diversity,” tr. 98-103, trong *Evangelism*.

Trích dẫn sau đây cho thấy hội thánh đầu tiên, hiệp một trong Đấng Christ, đã có thể duy trì sự thống nhất mặc dù có sự khác biệt, và nhờ đó là một nhân chứng mạnh mẽ cho thế giới. “Kinh Thánh bày tỏ cách Đức Thánh Linh hướng dẫn hội thánh đầu tiên trong quá trình quyết định của họ. Điều này được thực hiện trong ít nhất ba cách liên kết chặt chẽ: những điều mặc khải (ví dụ, Đức Thánh Linh đã truyền mọi người phải làm gì; Cột-nây, A-na-nia, Phi-líp; và có lẽ việc bắt thăm), Kinh Thánh (Hội thánh đã đi đến kết luận trong đó Kinh Thánh đã được trích dẫn), và sự đồng thuận (Đức Thánh Linh làm việc trong cộng đồng, gần như không thể thấy được, tạo ra một sự đồng thuận qua đối thoại và nghiên cứu vào lúc cuối mà hội thánh nhận ra rằng Đức Thánh Linh đang làm việc). Dường như khi đối diện với những tranh luận về văn hóa, giáo lý và thần học trong cộng đồng tín đồ, Đức Thánh Linh đã làm việc qua sự đồng thuận trong quá trình quyết định của hội thánh. Trong quá trình này, chúng ta thấy vai trò tích cực của tín đồ và không chỉ các nhà lãnh đạo, và sự quan trọng của lời cầu nguyện cho sự hiểu biết. Sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh được cảm nhận trong sự hiểu biết của cộng đồng về Lời của Đức Chúa Trời, kinh nghiệm của cộng đồng và những nhu cầu, và qua kinh nghiệm của những người lãnh đạo khi họ quyết định.

Các quyết định khác nhau của hội thánh được thực hiện qua một quá trình do Đức Thánh Linh hướng dẫn, trong đó Kinh Thánh, cầu nguyện và kinh nghiệm là những yếu tố thần học.” – Denis Fortin, “The Holy Spirit and the Church”, trong Ángel Manuel Rodríguez, *Message, Mission, and Unity of the Church*, tr. 321, 322.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Trong lớp, coi lại câu trả lời của bạn cho câu hỏi ngày thứ Tư về việc chúng ta quyết định thế nào về những giáo lý và thực hành nào là cần thiết đối với chúng ta là Cơ Đốc Phục Lâm và những gì không cần thiết.
2. Chúng ta liên hệ với các Cơ Đốc nhân trong các giáo phái khác thế nào khi chúng ta tin vào sự chết và sự sống lại của Đức Chúa Giê-su?

TÓM TẮT: Bằng chứng thuyết phục nhất về sự hiệp một là các anh chị em yêu thương nhau như Đức Chúa Giê-su đã yêu họ. Sự tha thứ tội lỗi và sự cứu rỗi mà chúng ta chia sẻ chung với tư cách là tín đồ Cơ Đốc Phục Lâm là sự liên kết tốt nhất cho sự thông công của chúng ta. Trong Đấng Christ, chúng ta có thể cho thế giới thấy sự hiệp nhất và sự làm chứng về đức tin của chúng ta.